

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. I. Vrgente clanculùm Valerio Episcopo Hipponensi, D. Augustinus
Episcopatui admotus pietatem collapsam restituit, acerrimeque cum
sectariis, Donatistis præsertim, congregatur; qui proptereà ei ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

DE VITA
D. PATRIS AVRELII
AVGVSTINI
EPISCOPI
LIBER III.

Virtutes eius, cum hæreticis concertationes, ceterosque actus heroicos usque ad mortem, apparitiones quasdam & miracula demonstrans.

CAPVT I.

*Vrgente clanculùm Valerio Episcopo Hippo-
nensi, D. Augustinus Episcopatu admo-
tus pietatem collapsam restituit, acerrimeq;
cũ sectariis, Donatistis præsertim, congre-
ditur; qui propterea ei necesse machinantur.*

VM Christi anno CCC. XCIII.
Hippone Regio generale A-
fricæ Concilium celebrare-
tur, Augustinus solùm pre-
sbyter, ob eam quam sibi fa-
mam apud omnes collegerat, cum Episco-
pis Concilio interfuit, usque iubentibus de

N s fide

fide & symbolo coram omnibus accuratissime disputationem instituit, quam postmodum multorum precibus inuitatus in libros redegit. Peperit ea res Valerio Episcopo Hipponensi non leuem inuidiam, quod Augustinum amplissimo Episcopatus honore dignissimum, Sacerdotio tantum initiaffet.

Possid. c. 8.
Vitæ.

Itaque S. Valerius ætate iam multum inclinatus veritus ne tanto viro priuaretur, neve alicui præficeretur Augustinus Ecclesiæ (quod dubio procul, teste Possidio, euenisset, nisi ipsum occultari curasset) quia sui eloquij doctrinæque specimen iam abunde in prædicto Concilio dederat; imbecillitatem corporis, & linguæ quâ cum hæreticis velitari prohibebatur, impedimentum, simulque morbum senectutis causatus, egit per literas apud Primate[m] Prouinciæ Aurelium Episcopum Carthaginensem, vt Augustinus Hipponensis Ecclesiæ Episcopus constitueretur, essetque quoad viueret ipse Valerius, eiusdem in rebus omnibus adiutor. Nec grauata, quamuis hæc esset extraordinaria dignitas, impetrauit. Itaque deinceps cum Augustino, qui ætatis annum tunc agebat primū supra quadagesimum, quartum post Sacerdotium, etsi valde reluctaretur, tamen Episcopatus curam communi-

Baron. t. 4.
anno 391.

municauit operâ & ministerio Megalij Episcopi Calamensis, qui eum Episcopatus sacris imbuuit. Quod ubi rescuit Paulinus Nolanus Antistes, pro lætitiâ quam inde hauserat, dignitatem adeptam Augustino per epistolam est gratulatus. At Clerus vnâ cum populo Hipponensi, suprâ quàm dici possit gauisus tanto pastore Antistiteque, hunc inaugurationis eius diem anniuersariâ celebritate colere decreuit. Neque verò ille tantam potestatem assecutus, segniter officium exsequi, sed modis omnibus instare, & fidem Catholicam grauiter iis locis afflictam, ac regionem hæresum spinetis horridam, multisque vepribus abusuum obsitam, diuinâ cooperante gratiâ, in paradisum amœnissimum conuertere; itaque morum gangrænâ, quæ velut dispositio est ad hæresim idonea, statim coercere, collapsam pietatem in multis restituere, sermone atque exemplis præire singulis: in summâ, Præfulem vigilantem & absolutum se præstare. Quamobrem hæreticorum virus à sinceris Ecclesiæ membris longissimè arcendum ratus, Bagaiense Donatistarum conciliabulum descripsit, grauissima quibus inter se dissidebant odia retextit, vt sic eos tamquam Cadmeos fratres corruere mutuis armis ostenderet.

Cum

Apud Augustinum
ep. 31. & 36

Augustin.
epist. 64.

Lib. 3. cõtr.
Crescon.
cap. 56.

Lib. I. De
Baptismo
contra Do-
natistas.

Nota hic
indolem ha-
reticorum
nostri tem-
poris.

Quorum-
cumque ha-
reticorum
peruicaci-
tate D. Au-
gustinus
conuellebat.

Augustin.
Epist. 50.

Cum enim à Donato sectæ auctore pri-
mum dicti fuerint Donatistæ, eorumdem
alij Primistæ, alij Maximinianistæ, alij
Claudianistæ, alij Rogatistæ, ac pluribus
huiusmodi nominibus ob pertinacem
dissensionem sunt appellati. *Pars, inquit,
Donati in multa minutissima frustra conscissa
est, quæ omnes & singula minute particule
conantur asserere apud se verum Baptisma
remanisse, nec omnino esse alibi, nec in gran-
diore Donati parte, nec in ceteris, præter se
vnam ex minutissimis partibus.* Hæc ille.
Cuius si disputationes aduersus eos inspe-
xeris, Catholicum hominem fuisse cum
hæreticis nostris congressum videbis, atque
adeò sententias plerasque, mutato nomine
Donatistarum in huius temporis sectarios,
quasi diuino Spiritu prædixisse cognosces.

Eorum igitur, ac aliorum quorumcum-
que hæreticorum peruicacitatem, vbicum-
que se obtulisset occasio, publicè priua-
timque conuellebat, ac etiam literis missis
ad vefaniæ huiusce principes, per salutem
suam ac ipsorum eos obtestatur, vt à sacri-
legâ impietate resilientes, ad sanctæ Matris
Ecclesiæ Romanæ sinum se reciperent.
Quare pertinacissimi quique hæretici eum
grauiter exosum habuerunt: ac præsertim
Donatistæ, & qui Circumcelliones dice-
ban-

bantur, cum de medio tollere variis artibus sunt conati, docentes publicè, eum velut lupum iure occidendum esse; quin & Deo sacrificiū sic offerri, & ei qui hoc perfecisset, omnia peccata remittenda. Accidit etiam, vt ad visendas Ecclesias pergentem armatā manu sub insidiis in viā expectauerint: sed Dei prouidentia effectū est, vt itineris duce deuiante, per occultiores semitas quem petebat locū incolumis Augustinus deuenerit. Quā eorū crudelitate intellectā, Dei benignitati gratias maximas egit, paratus nihilominus vitam cum sanguine in tali causā profundere; ac proinde meritis haud est longè Martyribus inferior: ij enim præcipuè in ciuitate quā necantur, Augustinus verò per vniuersum orbem veræ fidei testimonium illustre perhibuit. Quare sicut est amplioris meriti, fidē Catholicam sanguine quàm verbo testari; ita vicissim maioris est utilitatis, hanc ipsam in orbe toto, quàm in vrbe aliquā tueri. Quamuis interim non tā Augustinus martyrio, quàm martyrium Augustino defuerit: quia non semel vitam pro fidei præsidio discrimini exposuit, desiderio salutis animarum & martyrij, vt nonnulli volunt. Quin & in Æthiopiam, vbi numerosissima postmodum fuere Ordinis huius monasteria, prædicandi Euangelij, marty-

Possid. c. 9.

Vitæ.

P. Ribadineira.

Cap. 17.

Enchirid.

S. Augustinus affectu & meritis Martyr.

Michaël Medina lib. 1. De Coninca.

Serm. De
S. Augu-
stino.

Vide sup.
lib. 2. c. 13.

martyriique subeundi causâ, vt antè dixi-
mus, Augustinus est profectus. Huc videtur
respexisse Petrus Damianus: *Augustinus*, in-
quit, *vir beatissimus, nobilis genere, sed nobi-*
lior moribus, spiritu superbiæ pauperrimus,
misericiordiæ affluens visceribus, miserorum
consolator mirificus, Christum crucifixum se-
quens nudum, mundo crucifixus: in cuius ore
non est inuētus dolus, à summo Sacerdote præ-
electus, seipsum illi hostiam viuat incessanter
offerens, in ipso fonte pietatis suis affluens
lacrymis, ab omni rubigine vitiorum imma-
culatus, nunc sanctissimorum Præsulum stolâ
indutus, coronam Martyrum multipliciter est
consecutus, licet in corpore martyriū haud
sit passus; Deo, sic arbitror, prouidē statuen-
te, quòd sciret eum doctrinâ, quàm sangui-
ne posse fecundiùs Ecclesiam suam irriga-
re, quæ, vt ipse ait, *oppugnata priùs est à leo-*
ne in tyrannis, deinde à dracone in hereticis.
Nec minor fuit hæc draconis persecutio, quàm
leonis: sed quo modo leo victus est in Marty-
ribus, ita draco prostratus est in Doctoribus,
ac in primis Augustino, qui fortissimis ar-
gumentorum telis cum eo decertauit pro
Ecclesiâ Catholicâ, quam veluti sponsam
à Christo commendatam acceperat.

CA-